

سر مقاله

نمی‌توان این مسرت خاطر را انکار کرد که فصلنامه ایوان با همکاری بیش از سی نفر از اهالی فرهنگ به شماره دوم رسیده است. در این شماره با بهره از نقدها و پیشنهادهای سازنده‌ی صاحب نظران کوشیده‌ایم تا بر کیفیت محتوایی و ساختاری فصلنامه بیافزاییم و حوزه‌های دیگری از تاریخ، فرهنگ و ایران‌پژوهی را مورد توجه قرار دهیم. فلسفه اسلامی، جریان‌شناسی ترجمه، هنرهای تجسمی، تاریخ و سندپژوهی، پرونده‌های اصلی این شماره را تشکیل می‌دهند.

بخش اول فصلنامه، به حوزه‌ی فکری هانری کُربن اختصاص یافته است که جایگاه و اهمیت قابل توجه‌ای در تبیین فلسفه اشراق و حکمت صدرایی دارد. در بخش ادبیات، موضوعاتی چون تاریخ ترجمه‌ی ادبی، نقد کتاب و تأثیرات متقابل فرهنگی و ادبی مورد توجه قرار گرفته است. به موجب روابط دو جانبه‌ی ایران و فرانسه طی قرن بیستم در حوزه‌ی هنرهای تصویری، مهاجرت هنرمندان ایرانی به فرانسه، و حضور هنرمندان فرانسوی در رویدادهای هنری ایران، در پرونده‌ای ویژه به این موضوع پرداخته‌ایم.

توجه به اسناد و عکس‌های تاریخی، از شماره‌ی نخست بخشی از رویکرد ایوان بوده است؛ در این شماره نیز با انتشار عکس‌هایی دیده نشده از مجموعه‌های خصوصی و انتشار بخش‌هایی از رساله‌ی مهم «فردنامه پاریس»، تاریخ مکتوب و تصویری دوره‌ای مهم، مورد بررسی قرار گرفته است. در واقع این رساله، نخستین متن نسبتاً جامعی است که در توصیف ویژگی‌های ساختاری و سازمانی شهر پاریس می‌شناسیم.

تا کنون در دو شماره، به حوزه‌های مختلفی از فرهنگ و هنر پرداخته شده است، اما همچنان دغدغه‌ها و موضوعات مهمی در نظر داریم که در شماره‌های آتی به آنها پرداخته خواهد شد، از جمله سینما، تئاتر، موسیقی و نیز سفرنامه‌های پرتعدادی که طی سده‌های گذشته، چون میراثی مشترک بین دو فرهنگ ایران و فرانسه به یادگار مانده است.

شهر روز مهاجر، ژوئن ۲۰۱۸

Edito

Par Shahrouz Mohajer

On ne saurait bouder ce plaisir de l'esprit que procure le bouclage du second numéro de la revue Iwan grâce à une trentaine de collaborateurs familiers du monde culturel. Nous avons tenté, dans ce numéro, de faire évoluer la qualité de notre périodique, autant en termes de contenu qu'au niveau formel, et ce en nous appuyant sur les compétences critiques et les propositions constructives de nos interlocuteurs éclairés. De nouveaux domaines ayant trait à l'histoire, à la culture et aux études iraniennes ont ainsi mobilisé toute notre activité.

La philosophie islamique, l'histoire de la traduction, les arts plastiques ou la documentation ont fait l'objets des principaux dossiers de cette édition.

La première partie de la publication a été dédiée aux réflexions d'Henri Corbin ayant occupé une place considérable dans la mise en perspective de la philosophie illuminative et dans la science spécifique à l'école de Molla Sadra. Sur le plan poétique, nous nous sommes attachés à des sujets tels que l'histoire, la traduction, la présentation de livres et les influences réciproques dans le domaine littéraire.

Compte tenu des relations bilatérales entre la France et l'Iran durant le 20e siècle, que ce soit dans le domaine des arts figuratifs, des déplacements d'artistes iraniens en France ou de la présence des artistes français lors de manifestations artistiques en Iran, un dossier spécial a été consacré à de telles thématiques.

Dès notre premier numéro, l'attention portée aux documents et à l'iconographie historique a fait partie de nos axes de travail. Dans ce numéro également, avec la publication de photos inédites, faisant partie des collections privées, et de passages de la thèse essentielle intitulée Fard-Nameh de Paris (« ouvrage unique de Paris »), nous avons traité l'histoire écrite et illustrée de périodes qui nous semblaient incontournables. En réalité cette étude constitue, à notre connaissance, le premier document relativement détaillé dédié aux particularités structurelles et institutionnelles de la ville de Paris.

Jusqu'à présent, au fil de ces deux numéros, nous nous sommes concentrés sur divers domaines artistiques et culturels. Mais il est d'autres sujets primordiaux que nous ne manquerons pas de traiter dans les numéros à venir. Notamment le cinéma, le théâtre, la musique, de même que les récits de voyage multiples qui, durant les siècles passés, sont demeurés tel un patrimoine commun partagé entre les deux cultures française et iranienne et comme un legs ayant valeur de souvenir.